

KÜLHONI MAGYAR GYERMEKPSZICHOLOGUSOK KÉPZÉSE | 2025. október 20-22.

Kedves Kollégák! Kedves Vendégeink!

Szeretettel köszöntöm Önöket a nyolcadik „Külhoni Magyar Gyermekpszichológusok Képzése” alkalmából.

Idei konferenciánknak az „Új utak, régi helyeken” címet választottuk. Új utakat keresünk azon kórképek, pszichés zavarok megértéséhez és kezeléséhez, melyekkel egyre nagyobb számban találkozunk a hétköznapi munkánk során.

Azt látjuk, hogy egyes problémák előfordulása már évtizedek óta folyamatosan emelkedik, ami a felismerés javulásával és összetett bio-pszicho-szociális háttértényezőkkel egyaránt magyarázható. Ezért visszatérő téma szinte minden évben az ADHD, illetve a különféle idegrendszeri fejlődési eltérések. De vannak olyan kórképek, zavarok is, melyeknél szinte ugrásszerű a növekedés. Például az önsértő viselkedés, az evészavarok egyre nagyobb száma és súlyosbodó klinikai megjelenése olyan kihívások elé állítják a szakembereket, melyekre új megoldásokat, válaszokat kell adnunk. Sok esetben újra kell definiálnunk egyes kórképeket. Például a serdülőkori dysharmonikus személyiségfejlődés és a későbbi personopathia összefüggéseinek felismerése megköveteli az alapvető és átfogó szemléletváltást a korrekt diagnosztikában és a hatékony terápiában.

A társadalmi átalakulások, a közösségi platformok egyre nagyobb befolyása, a mesterséges intelligencia szélesebb fejlődése kapcsán szembe kell néznünk a fiatalok mindennapi életében, kapcsolataiban, gondolkodásában kialakuló változásokkal. Ezeknek számos lelki, mentális következménye van és lesz a közeljövőben.

Őszintén fel kell vállalni, hogy ezekre még nem vagyunk felkészülve. Sokszor csak loholunk az események után és bizakodunk abban, hogy lemaradásunk mértéke nem nő, hanem inkább csökken. De a tapasztalat sajnos sokszor ezzel ellentétes. Ha nő a távolság, a szakadék a gyógyító szakemberek és a fiatalok világlátása, gondolkodási stratégiái között, az aggasztó jövőképet fest elénk. Akkor félő, hogy a mai segítő szakemberek derékhada már nem azokon az utakon fog járni, ahol eljuthatna a következő években felcseperedő tinédzserek, huszonévesek problémáinak megértéséhez.

Ezért aztán rendületlenül és tudatosan keresnünk kell a járható utakat, hidakat a szakadékok fölött.

A svájci Jungfraubahn vasútvonal építésekor a 19–20. század fordulóján még nem létezett olyan vasúti szerelvény, amely alkalmas lett volna a meredek alagutakon, vasúti pályákon végigmenni. Ehhez ki kellett fejleszteni a fogaskerekű vasút technológiáját és hozzá a speciális villamos mozdonyokat. És hihetetlen kitartással és leleménnyel megcsinálták. Ahol lett út, ott lett olyan vonat is, amely tudott az úton járni.

Azt gondolom, valahogy így kellene nekünk is...

Dr. Hirsch Anikó

